

LBRIS

We know
books

Cornelia Funke

Vânătorii de fantome

*În castelul
bântuit*

Ilustrații de Frédéric Bertrand

Traducere din limba germană
de Iulian Curuia

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Cristina Stan
Tehnoredactare: Monica Bîrlodeanu
Copertă și ilustrații: Frédéric Bertrand

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FUNKE, CORNELIA

Vânătorii de fantome – În castelul bântuit / Cornelia Funke;

il.: Frédéric Bertrand; trad.: Iulian Curuia. – București: Booklet, 2019

ISBN 978-606-590-720-1

I. Bertrand, Frédéric (il.)

II. Curuia, Iulian (trad.)

821.112.2

Gespensterjäger in der Gruselburg

Cornelia Funke

Copyright © 2001 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

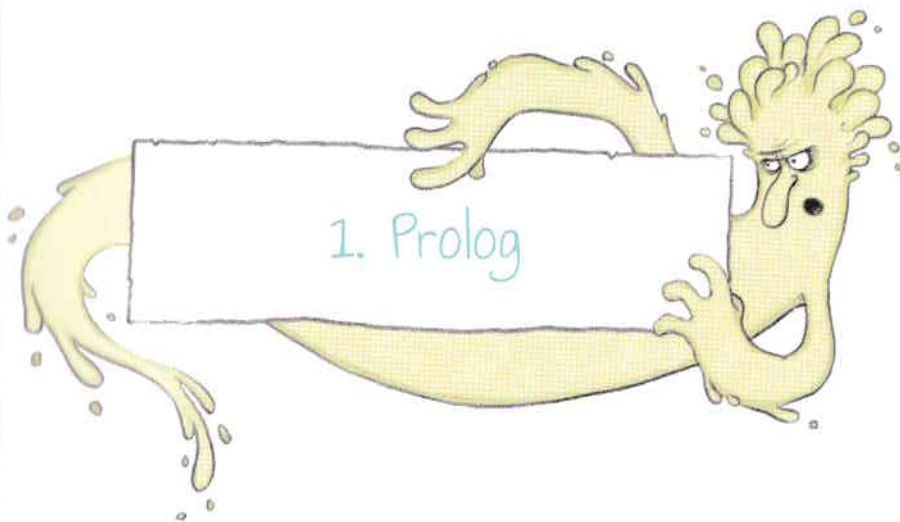
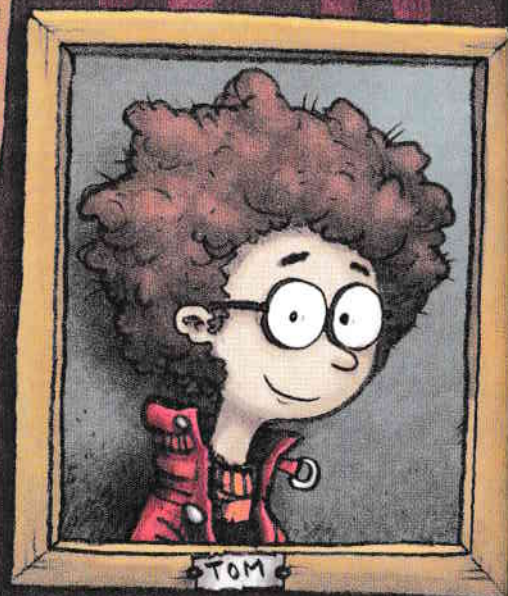
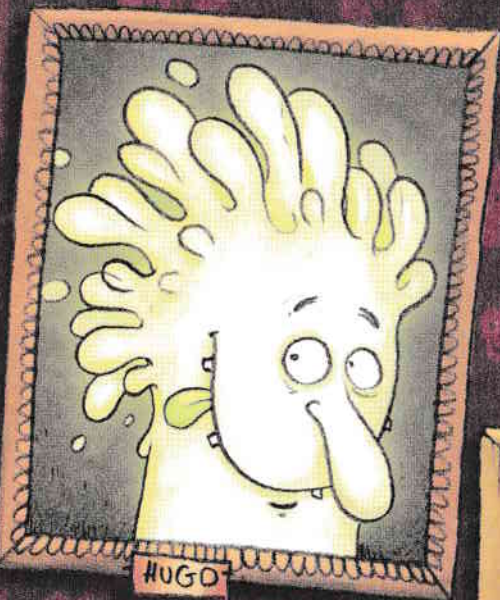
Umschlag und Innenillustrationen: Frédéric Bertrand

© Editura Booklet, pentru prezenta ediție

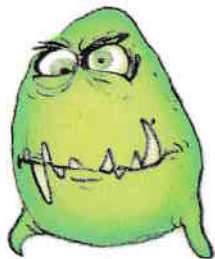
1. Prolog.....	9
2. Strigătul de ajutor.....	11
3. Un avertisment fantomatic.....	21
4. Pastă de mentă și primele informații.....	31
5. O plasă plină de fantome.....	41
6. Baroana Sângeroasă.....	49
7. Bântuiri cu trecut întunecat.....	57
8. Cripta familiei Negrovan.....	69
9. În ultima clipă.....	79
10. Hugo își face apariția.....	89
11. Duel pe podul basculant.....	101
12. Se simte nevoia de o vacanță.....	113

Aceștia sunt (de sus în jos) Hedwig Chimion, Hugo FMS și Tom Tomsy. Poate că nu se vede pe fața celor trei, dar sunt cea mai bună echipă de vânători de fantome din lume. Hedwig Chimion se poate lăuda cu o experiență de mai bine de cincizeci de ani în acest domeniu. Tom Tomsy, asistentul ei uman, e pe cale să obțină AVF II (Autorizația de vânător de fantome categoria II). Iar în ce-l privește pe Hugo FMS, ajutorul său este neprețuit, fiindcă dispune, ca FMS (fantomă mediu sinistră), de nenumărate informații din interior.

Dar gata cu prologul! În următoarele pagini e înfățișat un caz de bântuire căruia temerarii noștri vânători de fantome nu-i pot da de capăt decât cu curajul disperării, căci de data asta Chimion și compania au de-a face cu unul dintre cei mai înspăimântători reprezentanți ai lumii fantomelor...

Într-o după-amiază din februarie, următorul mesaj a ajuns pe faxul lui Hedwig Chimion, cunoscuta vânătoreasă de fantome:

Stimată doamnă Chimion,

Numele meu este Theodor Chichineată și nici eu, nici soția mea nu suntem oameni ușor de speriat. Însă ce ni s-a întâmplat în ultimele câteva zile ne-a distrus nervii și sănătatea. Acum o săptămână, am preluat împreună cu soția administrarea castelului Negrovan, proprietatea

La sosire ne-au ajuns la ureche niște zvonuri cum că de ani de zile o fantomă își face acolo nefăcutele. Angajatorul nostru nu ne-a spus nimic de genul ăsta, ca nu cumva să ne plecăm urechea la bârfe. Suntem oameni ai secolului XXI, la urma urmei!

Și totuși, se întâmplă în acest castel lucruri atât de enigmatice și de neobișnuite, că am început să ne întrebăm dacă nu cumva suntem nebuni. De la ALFCC (Autoritatea pentru Lupta împotriva Fantomelor din Castele și Conace) ni s-a spus că agenția Chimion & Co. este una dintre cele mai de succes echipe de vânători de fantome. Vă rugăm să ne ajutați! Suntem disperăți!

*Cu mare stimă (și profund speriați),
ai dumneavoastră*

Theodor și Amalia Chichineață

Nu erau foarte multe detalii în scrisoare, dar cei trei vânători de fantome de la Chimion & Co. erau obișnuiți cu astfel de relatări din partea clienților speriați de moarte. După mai multe încercări zadarnice de a da de familia Chichineață la telefon, cei trei au pornit la drum. În bagajele în care-și țineau echipamentul de vânători de fantome se aflau câteva

aparate speciale pentru combaterea fantomelor istorice, cum ar fi calculatorul nou-nouț al lui Tom, pe care avea acces la baza de date imensă a ICLF (Institutul de Cercetare pentru Lupta împotriva Fantomelor).

Era o zi de iarnă friguroasă și cenușie și ploaia nu făcea decât să lovească la nesfârșit asfaltul în vreme ce Hedwig Chimion se îndrepta în camioneta ei spre mica localitate Negrovan.

— Eu nu văd niciun castel, a zis Tom Tomsy, lipindu-și nasul de geamul aburit al mașinii. Doar o biserică, două bănci și un loc în care se vând cartofi prăjiți. Și nici nu e vreun semn care să arate încotro s-o luăm...

— Bine, a spus Hedwig Chimion, trăgând pe marginea străzii. Atunci întrebăm pe cineva. Hugo, ascunde-te.

— Da, da, da, a sâsâit Hugo și s-a făcut nevăzut după bancheta din spate.

— Fiți amabil!

Hedwig Chimion a coborât geamul și i-a zâmbit unui bărbat care tocmai trecea grăbit pe lângă ei, împreună cu teckelul său ud learcă.

— Căutăm castelul baronului Negrovan.

Bărbatul a tresărit de frică și era cât pe-acți să-și calce câinele.

A înghițit în sec, s-a uitat în jur, s-a aplecat spre Hedwig Chimion și a întrebat-o:

— Ce căutați acolo?

— O, e în interes de serviciu, i-a răspuns Hedwig Chimion.

— Dumnezeule, vi s-a urât cu binele? i-a șoptit bărbatul. Faceți cale întoarsă și duceți-vă acasă, până nu vă pierdeți mințile cu totul.

— Vă mulțumesc pentru sfat, a spus doamna

Chimion, dar nu e cazul să vă faceți griji pentru mintea mea. Vreau doar să știu pe unde s-o iau. Mă puteți ajuta sau nu?

Bărbatul a ridicat din umeri și i-a arătat cu degetul spre capătul străzii.

— Prima la dreapta, a doua la stânga și de-acolo mergeți drept până ajungeți la...

Dar bărbatul rămăsese cu gura căscată, uitându-se în spatele ei.

— Până la...? a întrebat Hedwig Chimion. Până unde?

— Ce e aia? a murmurat bărbatul, arătând spre degetele albe care tocmai atunci ridicau pălăria doamnei Chimion în aer.

Teckelul își întorsese și el capul și începuse să latre.

— Asta? Nu e nimic! a spus ea, lovindu-l pe Hugo furioasă peste degetele tremurătoare. Până unde trebuie să mergem, deci?

Dar bărbatului îi pierise glasul. Stătea acolo, cu gura deschisă, în timp ce câinele îi învărtea lesa în jurul picioarelor.

— Până unde? murmură Hugo, suflându-i bietului om în nas cu respirația sa mucegăită. Haide, spune udată! Sau vrei să te gădil puțin, ăăă?

— Pâ-pâ-până la stația de de de auto-autobuz,

după... după care luați-o pe drumul de câmp, a spus stăpânul câinelui.

— Mulțumesc, i-a răspuns doamna Chimion și apoi a ridicat iar fereastra mașinii, apăsând pe accelerație.

Bietul bărbat stătea încă în ploaie și se uita uluit după ei.

— Hehehehe, zicea Hugo, făcându-i cu mâna prin geamul din spate al mașinii. Hehehe, uitați-vă și vui la ăsta!

— Ți-ai pierdut mințile cu totul? l-a întrebat Tom. Nu poți nici măcar să te abții de la glumele astea idioate de fantomă?

— Ceață, a spus Hedwig Chimion.

A virat la următorul colț de stradă, cu cauciucurile scrâșnind pe asfalt.

— FMS-ul nostru are numai ceață în cap. Prima la dreapta, a doua la stânga. Tom, tu vezi stația aia de autobuz pe undeva?

— Nerecunoscături! izbucni Hugo. Sunteți chiar nerecunoscături.

— Stai locului, mă enervezi, i-a spus Tom. Sper doar că la castel n-o s-o ții întruna cu glumele tale proaste! Acolo!

A șters cu mâna geamul aburit al parbrizului.

— Stația de autobuz e chiar în față. Și aici e drumul de câmp. Chiar lângă indicatorul ăsta răsturnat.

Hedwig Chimion a luat-o pe drumul mlăștinos, cu mașina hurducăindu-se. Hugo se tot foia pe bancheta din spate ca o budincă verde-mucegai.

— Mi se face greață! spunea el. Mi se face așa greață!

— O meriți! i-a întors-o Tom, pentru ca apoi să adauge: Sfinte Sisoel!

Castelul Negrovan se afla chiar în fața lor.

Se înălța mare și gri dinaintea lor, înconjurat de șanțuri negre de apă, în care se oglindeau ziduri acoperite de iederă cățărătoare.

— Sfinte Sisoel! a mai spus Tom o dată.

Hedwig Chimion a oprit mașina chiar în fața podului basculant.

Stropi de ploaie se scuturau de pe garguii urâți care își rânjeau dinții deasupra porții castelului.

— Îmi place, a șoptit Hugo. Da' chiar este foarte drăguț.

— „Drăguț“ nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi, a spus Tom.

Și-a dat jos rucsacul din spate, și-a tras gluga peste cap și a deschis ușa mașinii. Ploaia îi biciuia obrazii și vântul îl trăgea de haine. Tom și-a ridicat fruntea și s-a

uitat la turnurile castelului. Vârfulurile lor întărite cu fier păreau să se înalțe la cer ca niște lănci.

— Impresionant, nu?

Doamna Chimion a scos din portbagaj echipamentul și i-a pus lui Tom calculatorul în mână.

— Haide, luăm restul bagajelor mai târziu.

Au pornit cu pași fermi spre podul basculant. Tom îl căuta pe Hugo din priviri, dar fantoma nu se vedea pe nicăieri.

— Hei, Hugo, a zis el, bătând în rucsac. Hai imediat afară! Lasă-ți balele în altă parte, da?

— Răutate ce ești! a sâsâit Hugo, ieșind la lumina zilei. Este prea luminos, mult prea luminos, se plângea el. Și vântul ăsta nenurucit!

Tom n-a făcut decât să clatine din cap și s-o urmeze pe Hedwig Chimion peste pod. Scândurile lui strâmbe și rare deveniseră alunecoase de la ploaie. Tom s-a apropiat de balustradă și s-a uitat jos, în apa întunecată a șanțului.

— Simt mirus de fantuuume! a șoptit Hugo. Fantume de apă, fantume de nurui, fantume vechi de când lumea. Buuuuuu!

Chicotind, s-a făcut nevăzut prin deschiderea întunecoasă din zidul castelului.

Tom a reușit să-și ia ochii de la apa neagră și

s-a grăbit după Hugo, trecând pe lângă garguii de piatră și pe sub crenelurile prin care pe vremuri li se arunca musafirilor nepoftiți smoală încinsă în cap. Traversând curtea, a avut brusc sentimentul că e privit de o pereche de ochi foarte bătrâni. Ochi răi, plini de ură și de maliție. Dar, uitându-se în jur, n-a zărit nimic suspect.

Doamna Chimion și Hugo se aflau deja pe treptele late care

